

Arrest

nr. 41 284 van 31 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Servisch staatsburger, afkomstig uit Kurbali, nabij Preshevë. U behoort tot de etnisch Albanese bevolkingsgroep.

Tijdens het conflict in de Preshevë-vallei (2000-2001) hebben uw drie oudere broers, Nuredin, Xheladin en Sabedin, zich bij het Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanovc (Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit, of UÇPMB) aangesloten. U was toen nog te jong, maar bracht eten naar de strijders die zich in uw dorp hadden gestationeerd.

Aan het einde van het conflict zijn u, uw broers en de rest het gezin naar Gjilanë, Kosovo, gevlucht uit angst voor de oprukkende Serviërs. Na een maand besloten de dorpelingen, waaronder uw vader, terug te keren. U volgde als minderjarige uw vader, maar uw broers bleven in Kosovo.

Sinds uw terugkeer naar Kurbali kregen jullie ongeveer om de drie weken tot een maand bezoek van de Servische gendarmerie (Žandarmerija) die kwam informeren naar uw broers. Daarbij richtten de agenten zich vaak tot u en deelden ze klappen aan u uit. Ongeveer om de drie maanden kwam er een brief bij

jullie toe hetzij via de post, hetzij achtergelaten door de Servische gendarmerie, waarin uw broers werden aangemaand zich bij de Servische troepen te melden.

Daarnaast kende u geen noemenswaardige problemen.

Ongeveer een jaar vóór uw definitief vertrek naar België ondernam u een eerste poging om Servië te verlaten. U vertrok met een vals visum in uw paspoort, maar werd tegengehouden aan de grens met Slovenië.

Ongeveer een maand vóór uw definitief vertrek naar België ondernam u een tweede poging. U reed naar Subotica en probeerde met 5 vrienden te voet de grens over te steken. Ook die poging mislukte. Als gevolg daarvan werd u veroordeeld tot een maand gevangenisstraf, waarvan u twee weken hebt uitgezeten.

Uw derde poging, ditmaal met een smokkelaar, lukte wel. U vertrok op 27 september 2008 en na een reis van drie dagen met een stop van één nacht in Wenen, kwam u op 30 oktober (lees september) 2008 aan in Namen, waar u introk bij uw broer Xheladin Mustafa (O.V.: 5.730.616).

Op 1 oktober 2008 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Daarbij legde u uw Servische identiteitskaart en rijbewijs neer. Later stuurde u nog een faxkopie op van een convocatie op uw naam dd. 13 november 2008."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U heeft namelijk niet aannemelijk gemaakt dat u gedurende de afgelopen acht jaren, sinds uw terugkeer naar Servië één maand na het beëindigen van het conflict, voortdurend werd lastiggevallen door de Servische autoriteiten, omwille van uw broers hun rol in het conflict van 2000-2001. De gendarmerie vroeg daarbij steeds waar uw broers zich ophielden en convoceerde hen schriftelijk om zich aan te bieden bij de legerbasis van Lesbali.

U had er echter geen verklaring voor waarom de autoriteiten het afgeven van deze convocaties, gepaard gaande met pesterijen, acht jaar volhielden (CGVS p.14).

U kan ook niet vertellen of uw broers juridisch vervolgd werden (CGVS p.14-15).

Voor uzelf kan u al evenmin zeggen of u vervolgd werd/ zal worden (CGVS p.18).

Er dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat er na het beëindigen van het conflict een amnestieregeling is uitgewerkt voor de voormalige strijders van de UÇPMB en die regeling ook werd/wordt toegepast.

In dit opzicht is het dan ook niet aannemelijk dat uw broers omwille van hun lidmaatschap van het UCPMB nog vervolgd zouden worden, te meer daar u ook geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd waaruit een vervolging van uw broers omwille van deze reden zou kunnen blijken.

Hoewel u verklaarde dat er acht jaar aan één stuk om de drie maanden een convocatie bij jullie is toegekomen, heeft u tot op heden geen enkele van die convocaties voorgelegd.

Wel legde u na uw gehoor op het Commissariaat-generaal een convocatie voor van de politie van de MUP (Ministarstvo Unutrašnjih Poslova, Ministerie van Binnenlandse Zaken) aan u gericht en daterende van 13 november 2008, na uw asielaanvraag in België, maar bijna één maand vóór het gehoor op het CGVS. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat op uw naam nooit convocaties toekwamen (CGVS p.15 en 18) en niet te weten of de gendarmerie na uw vertrek nog was langsgeslagen (CGVS p.17). Nochtans verklaarde u met uw ouders nog in contact te zijn, de laatste keer op 8 december 2008, de dag voor uw gehoor op het CGVS (CGVS p.3-4).

U verklaarde zich hierover bij uw ouders niet te hebben geïnformeerd (CGVS p.17).

Daarenboven is inhoud van deze convocatie van volledig andere aard dan de convocaties die u 8 jaar aan een stuk zou hebben ontvangen.

Deze convocaties kwamen toe per post of werden achtergelaten door de gendarmerie, ze waren enkel aan uw broers gericht en uw broers werden opgeroepen bij de legerpost in Lesbali (CGVS p.15 en 18-19), daar waar u wordt opgeroepen door de politie om te verschijnen bij de politie.

Hoe dan ook kan weinig bewijskracht toegekend worden aan deze convocatie, gezien het hier enkel gaat om een faxkopie, waarmee gemakkelijk kan worden geknoeid. Nochtans werd u duidelijk gevraagd om de originelen neer te leggen (CGVS p.17).

Daarenboven is het ongeloofwaardig dat u zou worden opgeroepen te verschijnen, zonder dat er een datum of uur van verschijnen zou bij vermeld staan.

Gezien aan de vervolging die uw broers zouden hebben ondergaan geen enkel geloof kan gehecht worden, zijn ook de problemen die u als gevolg van deze vervolging hebt ondergaan ongeloofwaardig.

Buiten de problemen die voortkwamen uit de vervolging van uw broers, verklaarde u geen significante problemen te kennen in Servië (CGVS p.17 en p.19).

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u verklaarde probleemloos één tot anderhalf jaar voor het gehoor op het CGVS een paspoort te hebben afgehaald bij de Servische politie en er mee naar Macedonië te hebben gereisd (CGVS p.8).

Overigens kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat er anno 2008/2009 geen mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Zuid-Servië. Wel is er sprake van provocerend en intimiderend optreden van de Servische gendarmerie, wat heeft geleid tot een groter subjectief onveiligheidsgevoel bij de Albanese bevolking. De arrestatie van 10 etnische Albanen op 26 december 2008 met veel machtsvertoon in Preshevë heeft hier ook toe bijgedragen. Enkele van de gearresteerden waren lid van het UCPMB, maar hun arrestatie hield hier geen rechtstreeks verband mee: ze worden verdacht van moorden, ontvoeringen en verkrachtingen. Bovendien is er in Zuid-Servië een multi-etnische politie actief, die bestaat uit ongeveer 50% Albanen. Ook is er een strikte monitoring van de OVSE, die een kantoor hebben in Bujanovc in de Preshevë-vallei.

Er kan dus geenszins gesteld worden dat etnische Albanen uit Zuid-Servië anno 2009 a priori een gegronde vrees voor vervolging hebben/ het risico lopen op het lijden van 'ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming op basis van hun etnische origine.

Uw identiteitskaart en rijbewijs staven uw identiteit, maar die wordt in bovenstaande vaststellingen niet in vraag gesteld."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 januari 2010 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en verwijst naar de definitie van vluchteling en de bestanddelen ervan, en naar een beschrijving van "sociale groep" door het UNHCR.

Hij haalt verder een schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 en roept een kennelijke beoordelingsfout in.

Hij beweert dat de Commissaris-generaal zich *"blijkt te beperken tot het veronderstellen dat de vorige leden van de UCKM (sic) thans evenals ten tijde van de feiten verteld door verzoekster (sic), geen vervolging meer ondergingen in het land van herkomst van verzoekster (sic)"* en *"bijgevolg de verplichting tot gepaste motivatie niet nageleefd heeft"*.

Hij merkt op dat de Raad reeds geoordeeld heeft dat *"Indien het begrip van bewijs soepel in die materie moet worden geïnterpreteerd, dit niet wegneemt dat het op verzoeker neerkomt om de overheid te overtuigen dat hij inderdaad aan de voorwaarden voldoet om van de status te mogen genieten die hij vraagt. Het is bijgevolg van belang dat verzoeker minstens zijn goede trouw kan bewijzen inzake de bepalende aspecten van zijn aanvraag, namelijk de redenen die hem ertoe gebracht hebben om zijn land te verlaten of zich verre van dat land te houden."*

Verzoeker is van mening dat gezien zijn relaas coherent is en geen tegenstrijdigheden bevat, het bijgevolg geloofwaardig is.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is en gaat hier dan ook niet verder op in. Bovendien volstaat een enkele verwijzing naar de definitie van vluchteling hoegenaamd niet om aan te tonen dat hij *"aan alle voorwaarden voldoet om de hoedanigheid van vluchteling te krijgen* (zie het verzoekschrift, p. 7).

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Betreffende verzoekers bewering dat de Commissaris-generaal zich *"blijkt te beperken tot het veronderstellen dat de vorige leden van de UCKM (sic) thans evenals ten tijde van de feiten verteld door verzoekster (sic), geen vervolging meer ondergingen in het land van herkomst van verzoekster (sic)."* (zie het verzoekschrift, p. 5.), merkt de Raad op dat de Commissaris-generaal zich gesteund heeft op informatie vervat in het administratief dossier, waaruit blijkt dat er na het beëindigen van het conflict van 2000-2001, inderdaad een amnestieregeling is uitgewerkt voor de voormalige strijders van de UCPMB (en niet "UCKM") en die regeling ook werd/wordt toegepast.

De Commissaris-generaal heeft aldus terecht gesteld dat *"In dit opzicht is het dan ook niet aannemelijk dat uw broers omwille van hun lidmaatschap van het UCPMB nog vervolgd zouden worden, te meer daar u ook geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd waaruit een vervolging van uw broers omwille van deze reden zou kunnen blijken"*. Verzoeker doet bovendien niet de minste poging om deze motivering te weerleggen.

Aangaande de aangehaalde rechtspraak van de Raad, benadrukt de Raad dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

Bovendien wijst de Raad er op dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Dienaangaande leest de Raad in het verhoorverslag van 9 december 2008 dat verzoeker geen verklaring kon bieden waarom de autoriteiten het afgeven van de convocaties voor zijn broers acht jaar volhiielden (p. 14), dat hij niet kan vertellen of zijn broers -of zichzelf!- juridisch vervolgd werden/zal worden (p.14,15 en 18), dat hij tot op heden nog geen enkele convocatie die aan zijn broers zouden gericht zijn,

heeft neergelegd, dat hij verklaard heeft dat er op zijn naam nooit convocaties toekwamen (p. 15 en 18) maar dat hij wel na het verhoor bij het Commissariaat-generaal een faxkopie bijbracht van een convocatie die dan nog wel aan hem was gericht. De Raad stelt vast dat deze convocatie die buiten het profiel valt van deze voor zijn broers, een faxkopie betreft waaraan geen bewijswaarde wordt gehecht gezien kopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Gelet op wat voorafgaat hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951. De vluchtelingenstatus voorzien in 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 kan niet worden toegekend. Er is dus geen schending van voormeld artikel.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 en vraagt in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij beweert voorts dat de Commissaris-generaal ook hier niet voldoende motiveert waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming en dat *“het onbetwistbaar is dat de toestand van verzoeker geen voorwerp van een ernstig onderzoek vanwege de tegenpartij uitmaakte”*.

Uit hetgeen voorafgaat sub 1.2. “de motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt” blijkt dat verzoekers bewering dat *“de tegenpartij haar standpunt niet uitlegt als ze beweert dat verzoekster (sic) niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (zie het verzoekschrift, p. 7) niet juist is.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat er geen geloof wordt gehecht aan dit relaas.

Dergelijk relaas kan dan ook evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

De subsidiaire bescherming wordt derhalve niet toegekend; artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 is aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE